

Åh, David!

Af: Liv Nimand Duvå Apr-07-2017

Han kom og hentede mig i bilen. Den var rød, og blev stående nede på parkeringspladsen, mens han med højt tempo, faste skridt gik gennem gården op mod opgangen. Det var fredag, og det var David. Jeg sad på værelset med musikanlæget skruet op og kunne ikke høre, at han ringede på nede ved dørtelefonen.

David, jeg havde ventet på dig en hel uge!

Han tog trapperne hele vejen op til lejligheden og må have sagt ja, da moren i døråbningen spurgte, om han ville have lidt mad med. Hun havde været nede og hente pizzaer, og nu hang duften af varm ost og tomat ind på værelset. Jeg sad foran spejlet og blev ved med at se ned på mobilen, der lå på det lille sminkebord. Jeg havde aldrig forestillet mig, at han bare ville komme op, at han om lidt ville sidde inde i stuen og spise fra morens pizzabakke. Han var allerede syv minutter forsinket, men det rør mig ikke, tænkte jeg, og tvang blikket væk fra mobildisplayets klokkeslæt. Otte minutter, børsten blev igen ført gennem det nyvaskede hår. Ni minutter, en vatpind rettede op på den blå kohlstregs vandlinje, den strakte sig hen langs øjenlågets kant. Nye linjer blev tilføjet, men det var kun overfladiske rettelser. Når man virkelig kiggede efter inde i spejlet, var der kun det sædvanlige derinde. Uanset hvor meget håret brusede mod det smalle ansigt, det var alt der var, og frygten for, at han ville opdage det hang i de svimlende blomsterdufte fra parfumeflaskerne på sminkebordet.

Lillesøsteren bankede på og kiggede forundret ind på et værelse, hun ikke længere kunne kende. Hun så klynger af farvestrålende tøj, duftlys og parfumeflasker, opslåede cd-covere. Hendes hoved hang fra dørens sprække. Mor siger, du skal komme, sagde hun, men der var allerede blevet lavet aftaler. Hvad nu, sukkede jeg, men lillesøsteren sagde ikke noget, hendes ansigt blev hængende ubevægelig i døren. Der var allerede blevet diskuteret, der var blevet smækket med døre, nødvendige forhandlinger var indgået.

Jeg havde ventet på dig i en evighed, David, og nu sad du med dit høflige smil i det osteagtige skær fra pizzaen. Det drengede blik mellem de brede skuldre, du var ligesom for stor til det rum!

Han svarede høfligt på de spørgsmål moren stillede. Jeg kiggede ned i bordet. Det var spørgsmål, jeg ikke selv havde povet at stille. Om han gik på gymnasiet, havde han søskende. Han havde to brødre og var i lære som bilmekaniker. Moren nikkede distræt. Bilmekaniker, jeg ville ikke høre på det.

Gården var stille. Rundt i boligblokken samlede familier sig om aftenmåltidet, om fjernsynslys og fritureos. Lugtene sev ind ad de åbne vinduer, stærk karry, brun sovs, og lagde et grumset hverdagsfilter ind over hans billede. Aftenlyset ramte hans kortklippede hår. Lillesøsteren kiggede op på det, på den øverste del af det, der var ham, der strålede som en halmballe i den betonmættede sol. Vi var lige blevet færdige med at lege. Nu voksede afstanden mellem os gennem hendes store øjne, der forundret fulgte hans bevægelser. Hun holdt vejret, mens hun så ham hælde mælk op i det ekstra vandglas, moren havde stillet frem. Han åbnede den ikke, men lod langsomt mælken sive ud gennem den tynde sprække i kartonen.

Jeg havde forestillet mig den her dag i en evighed, David, men aldrig set det for mig, at du skulle sidde midt i stuen, at jeg skulle se dig med søsterens blik, med morens. Vores lejlighed, ja hele blokken, det blev aldrig rigtig sig selv igen!

Vi kørte ud mod kysten og fortsatte op mod landets spids. Solnedgang over motorvejen, sommerferie. Varm luft hamrede ind gennem de åbne vinduer. Himlen var blå som den plejer, men for

hver kilometer, vi tilbagelagde, åbnede den sig og blev friskere, vildere, nærmest turkis. Den strakte sig mod solens lysegule slør. Blød popmusik fra værelsets stereoanlæg kørte på repeat inde i tankerne. Han havde taget fat i min hånd, da vi gik gennem gården ned mod bilen. Det var en varm hånd. Alle i gården havde kunne se det. Nu lå den på gearstangen, henslængt, så man kunne se de tørre sprækker i huden, der kom fra arbejdet. Benzinen sved i næseborene, svimlende, når han gassede op.

Han kyssede mig gennem den åbne rude, mens vi ventede på, at der blev fyldt benzin på bilen. Med venstre hånd om bilpumpen og højre om min nakke bøjede han sig ned gennem det nedrullede vindue. Han kyssede med tungen, dybt, til tanken var fuld. Han duftede af tyggegummi, grøn Stimorol, det var perfekt. Jeg kunne mærke min nakke brænde, min hud der flød som tyk flødeis fra sin pind. Knoglerne stod tilbage, spinkle om et flyvsk hjerte, det bankede og bankede, det lille urværks konstante overvågning af sig selv.

Det var præcis som jeg altid havde forestillet mig, David, jeg kunne se på det udefra, jeg kunne se på det som man ser på et billede man begærer!

Men jeg havde aldrig forestillet mig de brede skuldre klædt i jakkesæt foran en landsbykirke på det profilbillede, jeg ikke kunne lade være med at klikke ind på, da jeg tyve år senere modtog en personlig besked på min facebook. Jeg havde aldrig forestillet mig den varme hånd, der den sommeraften holdt om min nakke, tyve år senere skulle holde om en hvidlakeret flagstang på hans profilbillede, at Dannebrog ville svæve i luften over den bryllupsproceSSION, han stod i, og jeg fnøs. Jeg fnøs ad den blondeklædte brud ved hans side. Jeg klikkede ind på brudens profil, for at se hendes billede. Her sad hun overskrævs på en motorcykel, og jeg huskede hende tydeligt fra den sommer. Hun kiggede ind i kameraet. Hun grinte. Det kridhvide hår flagrede over den gårdsplads, vi samme aften rullede ind på.

Jeg fnøs, David, men det var også den trettenårige pige jeg fnøs ad, at det kunne have været mig på det billede, at noget i mig stadig genkender den drøm!

Tusmørket havde lagt sig, da vi rullede ind på gårdspladsen. Træerne op til vejen var høje og puklede i toppen. Fra tilskårede stammer piblede knoldene frem. En stank, jeg forestillede mig kom fra grise, fik mig til at hoste. Den hang overalt, og jeg tænkte, at jeg ville vende mig til den, men det blev ved med at lugte. Natten igennem lugtede det af gris, og om morgenen vågnede jeg til stanken igen.

Der var ikke flere kondomer i hans skuffe, han måtte løbe ud og tage et fra sin mor. På udfoldede aviser på hans værelse stod en knallert og dryppede olie ned i tryksværten. Han lagde kondomet fra sig på natbordet og tændte et sort stearinlys, han havde skåret til i bunden, så det passede ind i en bacardiflaskes munding. Det varme stearin flød ud over flasken. Mit hjerte hang varmt under nyudklækkede knogler. Længe havde det vidst, hvad der skulle ske. Det havde vidst det, allerede inden biologilæren uger forinden havde tegnet åkandelignende klatter på tavlen. Fra højere sted havde man bestemt, at han skulle knytte en bemærkning eller to til blomsten og bien, for nu var det snart sommerferie, og snart skulle vi op i ottende, og så havde man vist ikke sagt for meget. Han kiggede væk fra sin tegning, skamfuldt, men i stedet mødte han vores blikke. Han mødte mit blik, og han gik i stå. Han pegede på sin tegning, som var det en forplantningens dybere hemmelighed, han ordløst kunne referere tilbage til. Men pegefingern hang ubeslutsomt i luften, og han trådte et skridt tilbage, tog fat i kridtrandten. Han svajede lidt, inden han faldt tilbage med ryggen ind mod tavlen, så det fine kridtstøv blussede op i en sky i luften over ham. I de efterfølgende dage hang støvet efter ham rundt på gangene. Han kiggede ikke mere op.

Jeg lå helt stille og lyttede til satinsengetøjet gnitte under Davids bevægelser. Hans trænede brystkasse var en glat sten, der føltes varm mod mine fingre, nænsomt strøg de hen over den. Det var underligt, først var bevægelserne langsomme, han smilte ned til mig, ømt som flød begæret fra kærlighedens kilde. Men så begravede han sit ansigt i lagenet ved min skulder, og bevægelserne blev hurtigere og hurtigere, man næsten glemte, hvem man var.

Det var perfekt, David, vi spiste cornflakes i natten!

Jeg åbnede ikke kartonen, men lod langsomt mælken sive ned i min skål. Cornflaksene blev bløde og opløste sig selv i mindre dele, små øer flød rundt i mellem hinanden. Markerne lå lange og tunge om huset. Han fortalte, at han godt kunne lide at køre rundt derude i mørket. Jeg vidste ikke, hvad jeg godt kunne lide. Jeg kunne godt lide cornflakes oplødt af kold mælk. Jeg synes, at man kunne høre dyrene rumstere rundt ude i natten. Jeg så dem for mig, rævene og markmusene, der pilede

rundt om huset, og de store ansamlinger af grise, jeg så dem komme helt tæt på.

Da jeg vågnede, sad han på gulvet og rodede med sin knallert. Han skilte delene ad med en barnlig ivrighed, for at kunne samle dem igen. Jeg strakte mig, så han kunne se, at jeg var vågen. Han ville vise mig stranden. Vi slugte vores morgenmad, han ville gerne køre nu.

Jeg bar min bikini under en turkis stropbluse. Spaghettistropperne rullede rundt under sikkerhedsselen på min skulder. Han kørte ind på strandområdet, bilens hjul spandt i sandet. Mine øjne suttede på den blanke vandoverflade. Den friske duft af tang sev med vinden ind ad de nedrullede vinduer. Han spejdede ud på klitterne. Folk sad i klynger på deres håndklæder og soled sig. Jeg lod blikket glide op i luften. Solen glitrede i mågernes undersider, langsomt cirklede de på himlen over os.

David gik ud i sandet og stillede sig med ryggen op ad bildøren.

Nede ved vandkanten løb børn efter krabber. De samlede dem i en gul spand magen til den, søsteren legede med ude i gården. Hun bagte kager og solgte dem nede i legehuset. De andre børn forstod ikke hendes konditorkreationer. Jeg bestilte jorbærkager med flødeskum og betalte med små, skarpe sten, da de andre forsvandt ud i deres skjul. De gemte sig i legestativer og i trappeopgange, i containerrum, i ulåste biler. Søsteren blev siddende tilbage, synlig for alle i den lille sandkasse i gårdens midte. Det var en krig, hun ikke forstod. Et øjebliks fravendthed nede på stranden og spanden væltede med krabberne, der flygtede ud i alle retninger. Drengen, der havde ansvaret for at vogte over fangsten, løb i uduelige cirkler om den væltede spand.

Nu bankede David på forruden. Døren blev åbnet, jeg trådte ud i det varme sand. Han førte mig over mod en flok, der lå og soled sig imellem klitterne. Konens lyse hår lå udslået i en vifte fra den brunglitrende krop, og han må have fortalt mig om sin ekskæreste. Jeg må have hørt om hendes næsten kridhvide hår, måske set hende på et billede, for så snart vi nærmede os gruppen, vidste jeg, at det var hende. Hun hævede sig langsomt op, hun lænede overkroppen mod albuerne, så hun kunne se mig. Blikke blev rettet mod os. Man ville se mig an, og nu ser jeg det for mig, barnet, der endnu ikke havde forladt kroppen, der, fordi der blev kaldt på det, kravlede ud af bilen i sine nye lemmer.

Så du det, David, så du det stikke sine små knogler frem, sine glubske øjne!

David's varme mønter blev lagt ned i den lille hånd, og så man det, den utålmodige venten i iskøen, da rillerne fra de nyslåede tyvere skar sig ind i den svedfedtede hud. Så man det, med hvilken henførelse jordbærkuglerne blev fortæret.

Så du det, David, barnet i bilen! Er det hende du skrev til eller er det en anden? Du spørger om det er mig, du skriver mit navn. Men havde du virkelig forestillet dig, at jeg ville kunne svare på dit spørgsmål? At nogen efter tyve år stadig ville være den samme? At en trettenårig allerede var blevet sig selv?

Alle de ansigter der flød ind over dette barn, det var et arbejde, hvert øjeblik måtte det erobre sig tilbage til sig selv. Og jeg, der ellers troede, at det var et arbejde, der var forbi nu. Kort efter at have læst beskeden på facebook, stod jeg en eftermiddag nede i kantinen med fredagens drømmekage på serviet og hældte mælk ned i min kaffe, og jeg så det, hvordan kollegaerne kiggede på mælken, hvordan den langsomt piblede ud ad den lukkede karton. For hver dråbe blev den sorte kaffe brunere og brunere, den blev nærmest beige.

Det er ikke en normal måde at håndtere sin mælk på, David, jeg så, hvordan mælken spredte sig som ringe i mit vand!

Et par meter fra de andre lod jeg mig falde ned på mit gule håndklæde. Formiddagssolen havde gjort mig ør i hovedet. Jeg syntes, at det betonmættede lys var fulgt efter mig op langs kysten. Nu hang den over skikkelserne i den sandknasende havluft. Ingen af dem sagde noget. Jeg gik ud i vandet. Det var blødt og køligt. Sandbundens smidighed tog imod. Kroppen blev fremkaldt af den udflydende vandoverflade. Solen var stærk, men med den nedkølede underkrop kunne man nyde dens varme. Jeg lukkede øjnene og lyttede til bølgenes bevægelser mod kroppen, til børnene, der blev ved med at lege inde på stranden.

En sky drev ind over solen, vandet blev koldt.

Det var David. Han havde smøget sine bukser op, og nu stod han i det hvide skum, der klaskede ind fra bølgerne. Jeg så på ham gennem halvt lukkede øjne, gennem vippernes fangearme, jeg pressede dem tættere sammen. Han ville videre. Jeg smilte, uden rigtigt at se. Han ville gerne køre nu.